

[Christmas Møller.]

vendigt at gøre et Par ganske almindelige Bemærkninger, baade om den Arbejds metode, som det synes den højtærede Regering er ved at indlede overfor Rigsdagen eller næsten allerede er ved at skabe, og om det nødvendige i, at Regeringen saa hurtigt som muligt og saa klart og tydeligt og indgaaende som muligt giver Rigsdagen Besked om, hvilke Finansplaner Regeringen har blot for den nærmeste Fremtid.

Med Hensyn til Arbejdsmetoden tror jeg, man har Lov til at sige — og her mener jeg, man maa lægge Ansvar et mere paa Regeringen end paa andre —, at det ikke vilde være formaalsløst, hverken for Arbejdet i den høje Rigsdag eller for Befolkningens Kendskab til dette Arbejde, om man, hvor det var muligt, i nogenlunde god Tid fik en Plan for dog den følgende Uge eller den nærmest kommende Tid; for nægtes kan det ikke — det viser ogsaa Udseendet af denne Sal —, at dette Forslags Fremsættelse i Gaar og dets første Behandling i Dag er et Udtryk for, at man i Grupperne i det hele ikke har haft den Tid, som man gerne skulde have til Raadighed til Gennemdrøftelse af dette dog paa en Række Omraader ret vidtrækkende Spørgsmaal. Man kan ogsaa sige, at hvis man ønsker, at der i Rigsdagen skal sidde Medlemmer, som ogsaa skal have med andet Arbejde at gøre end lige det politiske, saa er det nu en Gang nødvendigt at tage Hensyn dertil ogsaa ved selve Arbejdets Tilrettelæggelse.

Medens denne Bemærkning gælder Arbejdet i det hele her i Rigsdagen, vedrører den anden Bemærkning i særlig Grad den foreliggende Sag. Det gælder med Hensyn til dette Forslag, som det gælder en Række af de Forslag, Regeringen har forelagt Rigsdagen, at det vil være nødvendigt at opfordre Regeringen til i den allernærmeste Fremtid at fremlægge sine Planer, og Gennemførelsen af et Forslag som dette om en Vinterhjælp paa den ene eller den anden Maade vil efter vor Opfattelse være i høj Grad afhængig af, om Regeringen kan fremlægge for Rigsdagen virkelige Planer for det Arbejde, Regeringen ønsker at gennemføre.

Det er saa meget naturligere og rimeligere at sige dette til den højtærede Regering, som der ikke var saa forfærdelig megen Plan i den højtærede Statsministers Aabningstale. Det havde jo sin Forklaring, for vi skulde jo have Valget saa hurtigt som muligt; derfor kunde man forstaa, at der skulde siges saa lidt som muligt den Gang. Men nu har den højtærede Regering jo haft

Valg; nu er der efter almindelig Beregning lang Tid for Regeringen til næste Valg, og derfor er det naturligt at sige til denne Regering, som har sit Flertal i Folketinget i Orden: Lad nu ogsaa Rigsdagen igennem det Udvalg, som nedsættes om denne Sag, eller paa anden Maade, ganske som Regeringen vil det, faa Besked om to Ting.

For det første om den Finansplan, som Regeringen naturligvis maa have.

Under Finanslovbehandlingen fik vi Besked om, at indeværende Aars Underskud vil være en Snes Millioner Kroner; man forhøjer det her med en lille halv Snes Millioner yderligere; man kan regne med, at Tiderne fortsat bliver vanskeligere, og at Forholdene derfor udvikler sig paa den Maade, at man for indeværende Finansaar kan regne med et meget betydeligt Underskud; jeg nævner blot, hvad Statsbanerne indtil nu har givet af forøget Underskud i Forhold til, hvad der blev beregnet paa Finansloven.

Men samtidig hermed kan det ikke nytte, at vi blot planlægger Tingene 2—3 Maaneder frem i Tiden. Den højtærede Regering kan jo heller ikke være blind for, naar vi her drøfter baade Statens Finanser — og dem vedrører det jo i særlig Grad — og ind herunder drøfter Kommunernes Finanser, thi ogsaa fra Kommunerne skal der jo ydes Bidrag hertil — den højtærede Regering kan jo ikke være blind for, at Kommunernes Finanser er overmaade anspændt, og jeg tror ikke, man skal have stor Spaadoms gave for at sige, at naar Indtægten ud over Landet skal gøres op for 1932, det Grundlag, paa hvilket Skatterne skal tages i det kommende Aar, saa vil selve det Skatteligningsgrundlag, om jeg saa maa sige, kommunalt, som blev skabt i 1903, være næsten bristfærdigt.

Jeg tror derfor, man har Lov til at sige til Regeringen, at selv om Rigsdagen i saa urolige og usikre Tider som de nuværende ikke kan kræve Planer mange Aar frem i Tiden, saa vil dog en Finansplan for indeværende Finansaar og visse Antydninger om, hvorledes man tænker sig Stillingen for det følgende Finansaar, være et rimeligt og naturligt Krav at stille til en Regering, der har taget et Valg og har sat sig til Rette paa, at nu skal den lede Landets Sager i de kommende 4 Aar.

Men dette er efter min Opfattelse ikke nok, for Regeringen kan ikke lede Arbejdet og har heller ikke Krav paa at faa Lov til at lede Arbejdet paa den Maade, at Regeringen det ene Øjeblik kan komme med Dækningslove, i det næste Øjeblik med Udgiftslove, saaledes at Dækningslovene